

Ed.

443. Frumvarp

til laga um nokkrar breytingar til bráðabirgða á hegningarlöggjöfni og við-
auka við hana.

(Eftir 3. umr. í Nd.)

I. kafli.

Um refsingar.

1. gr.

Liflátshegning er úr lögum numin. Hvarvetna þar í lögum, er glæpur
varðar lifláti, komi í þess stað tyftunarhúsvinna æflangt.

2. gr.

Vinnuskylda skal vera samfara hegningu í fangelsi við venjulegt
fangaviðurværi.

3. gr.

Hvarvetna þess, er fangelsi við vatn og brauð liggur við afbroti, má í
þess stað dæma brotamann til fangelsis við venjulegt fangaviðurværi í eigi
skemri tíma en 12 daga og eigi lengur en 6 mánuði.

4. gr.

Ákvæðin um skilorðsbundna hegningardóma í 1.—4. gr. laga nr. 39, 16. nóvember 1907, taka einnig til manns, sem dæmdur er samkvæmt hinum almennu hegningarlögum eða 6. gr. laga þessara í alt að eins árs betrunarhússvinnu.

II. kafli.

Um landráð og ýms afbrot.

5. gr.

72. grein hinna almennu hegningarlaga skal hljóða þannig:

Veki maður uppreisn eða geri samsæri í þeim tilgangi að koma hinu íslenska ríki eða nokkrum hluta þess undir yfirráð annara, þá varðar það tyftunarhússvinnu æfilangt.

Hver, sem annars visvitandi stofnar frelsi ríkisins eða ævarandi hlutleysi í hættu, eða tekur þátt í þvilikri uppreisn, sem greinir í 1. málsgrein, skal sæta hegningarvinnu, ekki skemur en 2 ár. Sje um gálauslegt athæfi að ræða, varðar það fangelsi eða hegningarvinnu alt að 3 árum.

6. gr.

Hver, sem sekur verður um þjófnað, skal í fyrsta sinn sæta fangelsi eða betrunarhússvinnu alt að 2 árum.

Ef hið stolna er eigi 30 króna virði og engin atvik eru samfara afbrotinu, er þyngi saknæmi þess, og hinn seki hefir eigi áður orðið uppvis að auðgunarglæp, má færa refsinguna niður í sektir, og skal málssókn því aðeins höfða, að sá krefjist þess, sem misgert er við.

7. gr.

Ef þjófnaðarafbrotið er mjög stórfelt, svo sem vegna þess með hvaða hætti það er framið, eða af því að glæpamaðurinn hefir búið sig vopnum eða öðru hættulegu tæki, eða vegna verðmætis hins stolna eða hversu ástatt var um það eða geymslustað þess, má þyngja refsinguna fyrir afbrotið alt að 6 ára betrunarhússvinnu.

8. gr.

Nú hefir maður, er til refsingar skal dæma samkvæmt 6. eða 7. gr., áður verið dæmdur fyrir þjófnað eða fyrir brot þau, er ræðir um í 23. — 27. kap. hinna alm. hegningarlaga, og má þá hækka refsinguna um alt að helmingi af þeirri refsingu, er hann hefði hlotið annars. Ef hann oftast en einu sinni áður er dæmdur fyrir þessi afbrot, má refsingin verða tvöfalt þyngri.

9. gr.

Nú verður vinnufær maður sveit sinni til þyngsla sökum óreglu eða slæpingsskapar, eða hann af sömu ástæðum vanrækir framfærsluskyldu sína

gagnvart öðrum, sem við það verða bjargbrota, eða hann fyrir þessar sakir greiðir ekki úrskurðað meðlag með maka sínum eða barni, og skal þá refsa honum með fangelsi, ef hann vill ekki sinna forsvaranlegri vinnu, sem fátækrastrjórn eða lögreglustjóri visar honum á. Ef brotið er endurtekið, má refsa honum með allt að 1 árs betrunarhúsvinnu.

10. gr.

Nú þykir lögreglustjóra ástæða til að ætla, að maður hafi ekki ófan af fyrir sjer á löglegan hátt, og er hann þá skyldur til að skýra frá, af hverju hann hafi framfærslu sína og færa rök að. Ef hann gerir það ekki, eða atvinnan er ólögleg, skal refsa honum með fangelsi, enda liggi ekki þyngri refsing við eftir öðrum lögum.

11. gr.

Nú hefir maður verið dæmdur samkvæmt 9. eða 10. gr. eða oftár en einu sinni fyrir auðgunarglæp, og getur þá lögreglan lagt fyrir hann að gefa sig fram á ákveðnum tímum og gefa skýrslu um, hvar hann býr eða dvelur og hvaða atvinnu hann stundar.

12. gr.

Sá, sem gerir sjer atvinnu af fjárhættuspilum eða að koma öðrum til þátttöku í þeim, skal sæta fangelsi, eða allt að 1 árs betrunarhúsvinnu, ef miklar sakir eru.

Nú fremur maður brotið í aðalatvinnu sinni, og má þá með dómi svifta hann rjetti til þeirrar atvinnu um lengri eða skemri tíma eða að fullu og öllu.

13. gr.

Sá, sem af ásettu ráði lætur fjárhættuspil fara fram í húsum, er hann hefir umráð yfir, skal sæta sektum eða fangelsi. Sá, sem tekur þátt í slíku spili, sæti sektum.

14. gr.

Fjárhættuspil skulu öll spil um peninga eða peningavirði talin, nema lögleyfð sjeu, enda sje spilið þess eðlis og það, sem undir er lagt, svo mikils virði, að telja megi ávinningslöngunina aðalatriðið.

Veðmál, teningskast og annað slíkt skal undir sama skilorði talið til fjárhættuspila.

Með dómi skal ákveðið, að vinningur af fjárhættuspili skuli gerður upptækur.

III. kafli.

Um nokkrar breytingar á orðalagi almennra hegningarlaga.

15. gr.

Í stað orðanna »danska«, »dansk«, »danskur«, »danskra« í 5., 62., 73., 74., 76., 266. og 268. gr. almennra hegningarlaga komi: islenska, islensks, islenskur, islenskra.

IV. kafli.

Hvenær lögín öðlast gildi o. fl.

16. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1928. Þó verður ákvæðum 2. og 3. greinar laganna ekki beitt fyr en dómsmálaráðuneytið hefir gefið út reglugerð um, hvar og hvernig vinnan komi til framkvæmda.

17. gr.

Ákvæði 1. og 4.—8. gr. taka til allra mála, sem ekki eru dæmd úrslitadómi áður en lögín öðlast gildi, en 9.—14. gr. taka aðeins til brota, sem framin eru eftir þann tíma.

Með lögum þessum eru úr gildi feldar 230.—234. gr. og 237. gr. alm. hegningarlaga frá 25. júní 1869.